

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

L. An, & quomodo vera Analysis fiat in locutionem Ecclesiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

nam, nempe primam Veritatem, non præcisè secundum se spectatam, sed ut loquentem, & nec in loquendo, nec in cognoscendo fallentem. Et sic debuisset Adversarius à se propositum textum intelligere, accipiendo cum S. Paulo & Angelico Doctore ab hominibus Verbum auditus DEI, non ut Verbum hominum, quo modo credens potest dicere, quod propter nullum istorum credit, sed sicut est verè, Verbum DEI. Plura in hunc finem S. Doctoris Testimonia adducam sequenti Controversiâ.

213. Nunc ad ejus objectionem, responsionem subnecto; & nego paritatem inter Testimonia legis, quæ in ordine ad ponendum assensum objecti revelati, debent cognosci, & affirmari, ut quod, atque ut vera, & inter Cognitionem objecti amabilis, quæ tantum se habet, ut quo, & non ut bona. Potius ad mentem Angelici Doctoris debuisset Advertarius instituire paritatem inter Testimonia Legis, & inter Principia, moventia Intellectum ad Conclusionem scientificam: Ita enim S. Doctor. q. 14. de Verit. a. 8. ad 16. loquitur: [Testimonium Veritatis Primæ se habet in Fide, ut Principium in Scientiis demonstrativis.] Sublimo. Atqui Principium est motivum formale assensus scientifici, ergo Testimonium Veritatis primæ est Principium formale assensus Fidei. Neque tamen propterea aperta est Via, quæ omnes conditiones possint eliminari; plures enim conditiones tam remotæ, quam proximæ requiruntur ad obtinendum donum Fidei, quibus partim procuratur Verbum DEI, partim disponitur Intellectus, ut ritè apprehenso & percepto assensum præbeat.

CONTROVERSIA L.

VERA ANALYSIS.

An, & quomodo hæc fiat in Locutionem Ecclesiæ.

214. Hoc ipso, quod Adversarius concedat, factum Fidei resolvi in auctoritatem Ecclesiæ, quatenus Evangelio credimus propter Auctoritatem Ecclesiæ, seu, quatenus hujus Auctoritas datur pro ratione, & assignatur tanquam motivum formale assensus, querenti, quare credamus hoc vel illud esse à DEO revelatum: Jam etiam concedere debet, Testimonium Ecclesiæ, ut hæc est Organum Spiritus Sancti, esse Testimonium ipsius Dei, & partiale motivum formale, quo affirmato Intellectus inducitur ad affirmandum objectum revelatum, & ad ipsam revelationem immediatam, Prophetis, vel Apostolis factam, adeoque veram Fidei Analysin

non quidem fieri in Auctoritatem Ecclesiæ, ut merè humanam, & sic P. Hammond lib. 3. n. 111. non nimis indistinctè negasse, Fidem resolvi in aliquid humanum, videlicet in Ecclesiæ Auctoritatem; fieri tamen in doctrinam seu testimonium Ecclesiæ, quatenus est Verbum seu Locutio DEI.

215. Ratio est Clara, quia non tantum objectum revelatum Prophetis & Apostolis credimus Fide Divinâ, sed etiam ipsam revelationem credimus Evangelio Fide Divinâ, & eadem Fide quoque credimus ipsum Evangelium scriptum; nempe propter Testimonium Concilij Trid. sess. 4. credimus hunc Articulum Fidei, quod Evangelium sit Liber Canonicus, ex quo consequens est, Testimonium Ecclesiæ, cui hæc Fides innitur, esse Locutionem DEI, cum Fides esse non possit, nisi in Locutione Dei fundata. Pari ratione cum in consueta formula Fidei & ex decreto Trid. l. c. profiteamur etiam eorum Fidem, quæ explicitè non per Scripturam, sed per Ecclesiæ traditionem sunt revelata, patet, Ecclesiæ Testimoniū esse veram Locutionem DEI, & licet proinde Fides in eam resolvatur, non tamen propterea resolvi in aliquid humanum; quod præcedenti Controversiâ pluribus apertis Testimoniis Angelici Doctoris confirmavi, neque aliàs salvari posset firmitas Fidei: Quamvis enim assensus, quem fidelis præbet DEO, sua mysteria revelanti, sit firmissimus, supposito, quod constet infallibiliter, ea à Deo fuisse revelata, hoc ipsum tamen suppositum non constat infallibiliter, nisi per Testimonium Ecclesiæ, Testimonium Ecclesiæ autem non est infallibile, si consideratur, ut aliquid merè humanum, & non prout in illo reperitur Veritas prima loquens, & certificans tam de objecto revelato, quam de existentia revelationis. Hinc S. Thomas lect. 2. in 1. Thessal. c. 2. ex firmitate Fidei, nec mortis metu superatâ, probat, S. Paulum ideo dixisse: [Accepistis Verbum, non ut est hominum, sed, sicut est verè, Verbum DEI, quia exposuistis vos pro illo usque ad mortem. Per hoc enim quod homo moritur propter Christum, testificatur, quod Verba Fidei, sunt Verba DEI.]

216. Atque ex his ulterius colligitur, ab Adversario non tantum malè fuisse concessum, quod Fides resolvatur in Testimonium Ecclesiæ, ut habens Auctoritatem merè humanam; sed etiam malè fuisse negatum, quod quoad assensum, quem fidelis præbet DEO sua mysteria revelanti, resolvatur in aliquid aliud, quam quod est DEVS in re, ut ipse inquit. Etiam si enim 2.2. q. 1. a. 1. in corp. S. D. dicat: In fide si consideremus formalem rationem objecti, nihil est aliud, quam Veritas Prima, per hoc non excludit Locutionem externam DEI, mediatam vel immediatam à ratione formali ut quo, quo scil. infallibiliter cognito & affir-

affirmato, venit in cognitionem Scientiæ, quam prima Veritas habet de objecto revelato, in quantum nimirum DEV ratione infinitæ suæ veracitatis in loquendo, non posset ponere hanc Locutionem externam, nisi etiam haberet talem cognitionem de objecto revelato, cujus cognitionis infallibilitas, & essentialis ac prima Veritas, est proinde ultima ratio formalis, & motivum, ut quod, verificans ipsam Locutionem, quo sensu S. D. dixit, quod ratio formalis in Fide nihil sit aliud, quam Veritas prima: quia tamen hæc in resolutione Fidei non debet sumi secundum se, sed ut conjuncta cum ratione formali ut quo, seu ut loquens, statim subjunxit S. D. Non enim Fides, de qua loquimur, assentit alicui, nisi NB. Quia est à DEO revelatum. Ubi particula causalis, Quia, afficit utrumque, nempe Veritatem Primam revelantem, tanquam adequatam rationem formalem ut quod, & revelationem tanquam rationem formalem, ut quo. Hinc in sensu Copulativo S. D. q. 5. a. 3. in C. inquit. [Formale objectum Fidei est Veritas Prima, secundum quod manifestatur in Scripturis sacris, NB. Et doctrina Ecclesiæ, quæ procedit ex Veritate Prima. Vnde quicumque non inhæret, sicut infallibili & Divinæ regulæ, doctrinæ Ecclesiæ, quæ procedit ex Veritate Prima in Scripturis Sacris manifestatâ, (Ecce juxta S. Thomam doctrina Ecclesiæ non debet spectari, ut aliquid humanum & fallibile, sed ut locutio DEI, procedens ex Veritate prima,) ille non habet habitum Fidei.] Idem S. D. 1. p. q. 1. a. 8. ad 2. Expressè dicit. [Innititur enim Fides nostra revelationi Apostolis & Prophetis factæ, qui Canonicos libros scripserunt.] Subsumo. Atqui id, cui innititur fides, est parziale motivum, saltem, ut quo, & in illud resolvitur Fides. Ob eandem rationem S. Magister in q. q. disput. q. 2. de Charitate a. 13. ad 6. ait. Formalis autem ratio objecti in Fide est Veritas Prima, NB. per doctrinam Ecclesiæ manifestata, sicut formalis ratio scientiæ est medium demonstrationis. Iterum subsumo. Sed medium demonstrationis est ratio formalis, in quam resolvitur assensus conclusionis scientiæ, ergo non sola Veritas Prima secundum se, sed ut connotans doctrinam Ecclesiæ, tanquam rationem formalem partialem, ut quo, est id, in quod resolvitur Fides, velut in complexum ex ratione formali, ut quod, & ut quo.

217. Vnde tandem pro excludenda doctrina Ecclesiæ à ratione locutionis Divinæ, & partialis motivi ad credendam revelationem præteritam Prophetis & Apostolis factam, non tam contra P. Haunoldum, quam contra relata testimonia S. Thomæ, concludit Adversarius, sic inferens: [Si autem ut n. 111. voluit Haunoldus, ea omnia, per quæ nobis revelatio præterita applicatur credibilis, essent constitutiva

Locutionis Divinæ, quid superest, nisi, ut etiam dicatur, approximationem, quæ ignis applicatur ad comburendum, esse constitutum illius.] Respondetur tamen facile, hoc non sapere, quamdiu Adversarius non probaverit, actionem combustivam effectivè procedere ab approximatione, sicut fides intentionaliter procedit à doctrina & Testimonio Ecclesiæ, propter quod creditur, & juxta sensum & interpretationem Ecclesiæ creditur revelatio præterita in Scripturis sacris manifestata; ob quam causam non sufficit, ut per doctrinam Ecclesiæ menti præteritæ proponatur & applicetur revelatio præterita, sicut per approximationem res combustibilis applicatur igni, sed requiritur juxta S. Thomam, ut doctrina Ecclesiæ procedat ex Veritate prima tanquam Divina regula infallibilis, adeoque tanquam Locutio Dei. Vnde si revelatio præterita posset statim ad sui assensum movere, quamprimum intellectui fuit applicata, sicut ignis potest statim producere combustionem, quamprimum est applicatus objecto combustibili, & si non requireretur, ut Ecclesiæ Autoritas infallibilis, ac Divina nos moveret ad credendum Scripturæ, tunc aliquid diceret Adversarius, alias non rectè instituit paritatem.

CONTROVERSIA LI.

REVELATIO PRIVATA.

An hæc sufficiat ad actum Fidei Divinæ.

218. Cum Adversarii Doctrina nec in Autoritate S. Doctoris Aquinatis, nec in ratione fundetur, & ex una parte parum utilitatis, ex altera multum quæstionis de nomine habeat, per nimis inurbanam censuram dixit, [Manca est doctrina Haunoldi lib. 3. n. 136. dicentis, eum, cui revelatio privata fit, posse elicere actum Fidei nostræ circa illam revelationem, & objectum illius.] Defectum autem hujus doctrinæ putat Adversarius in indistinctione revelationis privatæ consistere, cum tamen alia sit privata ratio materiæ revelatæ, alia ratione personæ, per quam Deus aliquid revelat. Quoad primam acceptionem his Verbis se opponit Adversarius. [Revelatio privata ex parte materiæ revelatæ, quando nimirum Veritas manifestata ad communem totius Ecclesiæ instructionem non pertinet, nec Ordinem habet ad DEV, ut ad objectum formale quod Fidei nostræ, nisi revelaretur numerus stellarum, non spectaret ad Fidem Theologicam, sed ad donum prophetiæ, vel aliud lumen supernaturale transeuntem communi-